

ných stanov nemocní členové povinni dáti se kontrolovati orgány k tomu ustanovenými, podle §u 94 čís. 3 stanov pak přísluší představenstvu pokladny zejména vykonávati přiměřeně účinnou kontrolu nemocných a usnášeti se o tom, že členům, kteří poškodili pokladnu přetvářením se, zvyšují se z trestu příspěvky (§ 35. zákona). Je zřejmo, že orgány, jimiž se provádí ona kontrola nemocných členů, jsou v první řadě revisní lékaři okresních nemocenských pokladen, jimž jejich odborná kvalifikace umožňuje, by způsobem daleko spolehlivějším než je tomu u jiných orgánů pokladny, pověřených stejným úkolem (kontrolorů) vykonávali onu účinnou kontrolu nemocných členů, zejména oněch, kteří přetvařováním se (předstíráním nemoci) snaží se pokladnu poškoditi (§ 94 čís. 3 stanov.). Z oněch předpisů (hl. § 94, 3, 5 stanov) vychází však dále na jevo, že revisní lékaři okresních nemocenských pokladen, jsouce výkonnými orgány představenstva pokladny, o jehož povaze jako orgánu pověřeného správou pokladny (rozh. č. 507, 1482, 1888 sb. n. s.) nemůže býti nejmenší pochybnosti, berou činnou spoluúčast na správních úkonech představenstva, jsou tudíž také sami správními orgány pokladny a nabývají tak ve smyslu oněch rozhodnutí nejv. soudu nároku na ochranu poskytovanou vrchnostenským osobám §em 68 tr. zák., ba dlužno je dokonce pokládati za úředníky ve smyslu druhého odstavce §u 101 tr. zák., a to vzhledem k výslovnému ustanovení tohoto §u bez rozdílu, zda jsou pod přísahou (pod slibem) čili nic. Jde tu o okolnost v souzeném případě právně závažnou vzhledem k tomu, že rozsudek nezjišťuje, zda byl Dr. M. vzat jako revisní lékař do přísahy, ač § 12 nemocenského zákona nařizuje v čtvrtém odstavci, že placené úředníky okresních nemocenských pokladen dlužno vzíti do přísahy; za úředníky pokladen lze však podle výnosu ministerstva vnitra z 5. března 1889, čís. 4304, (Amtliche Nachrichten des Ministeriums des Innern, betr. die Unfalls- und Krankenversicherung der Arbeiter, roč. 1893, str. 761) pokládati také jejich lékaře se stálým platem, tedy i lékaře pokladniční podle §u 6 c), d), e) zákona. Zmateční stížnost není tudíž v právu, pokud, přehlížejíc okolnost rozsudkem výslovně zjištěnou a v jeho rozhodovacích důvodech opětovně výslovně uváděnou, že totiž Dr. M. nacházel se v době trestných činů obžalovaného ve výkonu své hodnosti r e v i s n í h o lékaře okresní nemocenské pokladny a že také obžalovaný přišel k němu jako k nemocenskému lékaři r e v i s n í m u, spatřuje v lékaři tom pouhého soukromoprávního smluvníka téže pokladny. Bylo ji proto zavrhnouti jako bezdůvodnou.

Čís. 2458.

Lesní orgán jest oprávněn odebrati pachateli věci, jimiž byl trestný čin vykonán, i mimo služební obvod na veřejné silnici poblíže tohoto obvodu.

(Rozh. ze dne 28. srpna 1926, Zm II 69/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 25. září 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, která se číselně dovolává jediného důvodu zmatečnosti čís. 5 §u 281 tr. ř., namítá především, že přísežný lesní příručí Jan S. pozastavil obžalovaného nikoli ve svém revíru, nýbrž na veřejné silnici. Námitka přichází v úvahu jako výtku neúplnosti rozsudku, spočívající v tom, že jeho rozhodovací důvody, nezjišťující místo, kde příručí obžalovaného přistihl, nechávají nepovšimnutým jeho svědecký údaj, při hlavním přelíčení, podle něhož svědek byl v tu chvíli na okresní silnici. Výtku je bezpodstatná, neboť nejde o skutečnost rozhodnou ve smyslu čís. 5 §u 281 tr. ř. totiž o okolnost, která by se dotýkala správnosti rozsudkového zjištění, podle něhož se onen (přísežný) lesní příručí nacházel v osudné době u výkonu služby. Podle rozsudkového zjištění přistihl Jan S. obžalovaného, když vezl na trakaři z lesa domů kromě tyčky i pařezové dříví, jež si přivlastňovati bylo zakázáno. Stalo se tak podle svědeckého údaje Jana S-a sice na okresní silnici, ale poblíže (služebního) obvodu svědkova. Další rozsudkové zjištění, podle něhož lesní příručí viděl se nucena odebrati obžalovanému dvě sekyrky, by takovým způsobem zjistil jeho totožnost, nasvědčuje tomu, že obžalovaný nebyl příručím osobně znám. Tato zjištění opravňovala soud k závěru, že lesní příručí byl k onomu zákroku podle lesního zákona plně oprávněn a to i tehdy, došlo-li k němu mimo služební obvod příručího na veřejné silnici, stalo-li se tak zejména poblíž tohoto obvodu. Podle zákona ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. zák. může hlídač, ustanovený k ochraně některých odvětví zemědělství, tudíž i lesnictví, za určitých podmínek, vyčtených v §§ech 3—5, osoby přistižené při trestném činu na věcech, svěřených jeho dohledu, dokonce i zatknouti a je k tomu podle čís. 2 §u 3 oprávněn zejména tehdy, když někoho neznamého přistihne na cizím pozemku nebo na blízkou věcí, jemu k dohledu svěřených, za takových okolností, které budí patrné podezření že na oněch věcech spáchal nebo spáchatí chtěl čin trestuhodný. Tomu, kdo byl přistižen při skutku samotném, mohou podle §u 5 býti odňaty věci, pocházející z trestného činu, jakož i věci, jimiž měl trestný čin býti vykonán, § 6 pak stanoví, že i kromě příručádu, kdy byl někdo při skutku samém přistižen, má hlídač právo, takovým lidem, kteří jsou zjevně podezřelí, že spáchali trestný čin na věcech jemu k dohledu svěřených, nebo že trestný čin připravují, odejmouti věci, které pravděpodobně z takového trestného činu pocházejí nebo kterými takový čin měl býti vykonán. Není tedy neúplnosti, která by činila rozsudek zmatečným podle čís. 5 §u 281 tr. ř. v tom, že jeho důvody pomíjejí onen údaj svědka S-a, zdůrazňovaný zmateční stížností, mlčením, stížnosti nelze však přiznati oprávnění ani v tom případě, byla-li by její námitka pojímána jako věcné uplatňování důvodu zmatečnosti hmotněprávní čís. 9 a) §u 281 tr. ř., totiž jako námitka, že soud, přiznav lesnímu příručím formální oprávnění k zákroku proti obžalovanému, řešil otázku, o niž jde, způsobem právně mylným.